

tonom størrelse. Kommissionen og dens underkomiteer har i praksis tiltaget sig mere og mere magt.

Unionsmodstanderne kritiserede i vinteren 1992-93 Edinburgh-aftalens løfter om nærhedsprincippet, idet de frygtede, at aftalen reelt aldrig ville få nogen effekt. Tilhængerne af Edinburgh-aftalen hævdede dengang, at nærhedsprincippet ville få reel betydning. Unionsmodstandernes kritik var bl.a. baseret på nogle afsnit i Edinburgh-aftalen, som reelt var i modstrid med nærhedsprincippet. I Edinburgh-aftalen lå der allerede formuleringer, som var i modstrid med nærhedsprincippet. Bl.a. stod der: »Hvis en afprøvning af nærhedsprincippet udelukker, at Fællesskabet handler, er medlemsstaterne stadig forpligtet til i deres handling at overholde de generelle bestemmelser i Traktatens artikel 5 . . .«.

Et andet sted hedder det: »Nærhedsprincippet vedrører ikke og kan ikke drage de beføjelser i tvivl, der er tillagt Det Europæiske Fællesskab som fortolket af Domstolen . . . Ved anvendelsen af princippet skal de generelle bestemmelser i Maastricht-Traktaten overholdes, herunder kravet om »at opretholde gældende fællesskabsregler fuldt ud«, og det berører ikke Fællesskabsrettens forrang og heller ikke princippet i artikel F, stk. 3, i Traktaten om Den Europæiske Union, hvorefter Unionen tilvejebringer de nødvendige midler for at nå sine mål og gennemføre sin politik.« Der tages altså en lang række forbehold, og Europa-Kommissionen efterlades med alle muligheder for at omgå de mere generelle hensigtserklæringer om subsidiaritetsprincippet.

Læsningen af Edinburgh-aftalen og den praksis, som siden er blevet fuldt, sandsynliggør, at hensigten med de pæne ord var at hjælpe den danske regering til at få godkendt Maastricht-Traktaten i anden omgang ved hjælp af de fire undtagelser samt erklæringerne om åbenhed, demokrati og en realisering af nærhedsprincippet. Men de ansvarlige burde allerede dengang have vidst, at de gav befolkningen løfter, som de ikke ville være i stand til at indfri. Dette fortalte man imidlertid ikke de danske vælgere, og man nævnte det ikke i Folketingets husstandsomdelte avis.

Desuden er det noget af en sproglig-politisk manipulation at kalde subsidiaritetsprincippet i artikel 3 B for et »nærhedsprincip«. Det danske udenrigsministerium har valgt at oversætte »subsidiaritet« med ordet »nærhed«, men som Regnbuegruppen i Europa-Parlamentet skriver i en gennemgang af Edinburgh-aftalen, så » . . . eksisterer det ikke i EF, hverken i Maastricht-Traktaten eller på de øvrige sprog. Subsidiaritet betyder underordning, ligesom subkultur betyder underkultur. Princippet er altså et rangord-

ningsprincip for, om det er EF eller medlemslandene, der har den overordnede kompetence. I sidste ende er det Unionens domstol, som kommer til at bestemme, hvordan princippet skal anvendes. Der er ikke tale om garantier til medlemslandene. Retten til at fortolke, hvad medlemslandene må bestemme, overføres til EF-Domstolen i Luxembourg«.

Det har vist sig, at unionsmodstanderne desværre fik ret i, at brugen af det danske ord »nærhedsprincippet« var en forkert sprogbrug, og at den rigtige oversættelse af begrebet subsidiaritetsprincippet snarere er ordet rangordningsprincippet eller forrangsprincippet.

Det er baggrunden for, at Tim Jeppesen fra Økonomisk Institut på Odense Universitet kunne skrive følgende om anvendelsen af »nærhedsprincippet« i Information den 3. januar 1996: I EU » . . . gælder nærhedsprincippet ikke på områder, hvor EU har enekompetence, hvilket vil sige, hvor medlemslandene har overdraget hele deres kompetence til EU. Det pudsige er, at Traktaten aldrig fortæller, hvor EU har enekompetence. Først 8 måneder efter, at Maastricht-Traktaten trådte i kraft, definerede Kommissionen, hvor EU havde enekompetence. Resultatet var skuffende for dem, som gerne så nærhedsprincippet anvendt i stor stil . . . Nærhedsprincippet kan ikke anvendes inden for områder som f.eks. det indre marked, landbrug, fiskeri og handel. Tilbage er kun de »nye« områder som f.eks. miljøpolitikken. Men selv i miljøpolitikken begrænses nærhedsprincippet. Hvis miljøpolitikken påvirker det indre marked, gælder nærhedsprincippet ikke, så bestemmer EU suverænt«.

Efter en gennemgang af de muligheder, som kan ligge inden for miljøområdet, og problemerne med en afgrænsning, skriver han: »Alene det forhold, at det er den part, der afgiver kompetence, som skal træffe beslutningen om decentralisering, må nødvendigvis give problemer.«

Europa-Kommissionen og nærhedsprincippet var også genstand for kritik i en artikel i B.T. den 12. januar 1996. Her kunne B.T.s journalist konstatere, at »EU-Kommissionen har på et år trukket 61 forslag tilbage i nærhedsprincippets navn«, men også at dette skete, »stort set fordi de var forældede«, bl.a. en række forslag, der vedrørte EF's samhandel med Sverige, Finland og Østrig. Disse var selvfølgelig blevet overflødige, i og med at de tre lande nu var blevet medlemmer af EU. B.T. kan i artiklen også citere førnævnte Tim Jeppesen for: »Embedsmænd i Kommissionen anser nærhedsprincippet for en engelsk mærkesag og kun til dels en dansk. Min erfaring er, at de smågriner lidt af det. Jeg undrer mig egentlig over,